

L'associació El Llibre de la Vida presenta el llibre Memòries de la Terra

Memòries de la terra és una barreja de vivències, sentiments, persones i altres històries que tenen lloc al poble de Segur de Veciana durant el segle XX.

*En aquestes memòries es relata com es vivia en uns temps que, tal i com diu l'autora la **Teresa Bacardit**, si ara tornessin, la gent d'avui en dia no els suportaria. Un temps on els hiverns eren freds de veritat i als estius la calor sufocant no donava treva.*

Un temps on la gent treballava de valent hores i hores cada dia: els homes al camp, a les mines o fent altres feines que ara ja no existeixen, i les dones a casa rentant la roba, cuidant del bestiar i cuinant per tenir els àpats sempre a punt. La feina dels més petits era anar a escola, ajudar a casa i divertir-se fent trapelleries.

Un temps on el valor de l'esforç i del treball passaven de generació a generació, sense haver-los de predicar, de pares a fills. Els valors, l'educació i el respecte pels més grans venien gravats a l'ADN dels nouvinguts.

Uns temps en els quals les mares feien callar als fills, els marits feien callar a les mullers i el mossèn del poble els feia callar a tots perquè només i havia una veritat verdadera. Uns temps marcats per una terrible guerra fratricida que va deixar massa dolor, silencis i veus callades que només van comportar malestar i patiments que van ennegrir moltes ànimes fins a la mort del seu cos físic.

Uns temps de molta missa, rigidesa i misèria, i de poc menjar, diner i festes que van posar a prova la resiliència de les persones que, a la seva manera, eren felices. Eren felices per no morir d'unes angines, per tenir un plat a taula cada dia o per poder fer una partida de cartes el diumenge. Eren feliços amb el que tenien. Eren feliços per conformitat.

Uns temps que han passat i que, per sort, no tornaran per prendre'ns la llibertat d'expressió i el luxe de poder viure una vida fidel al dictat de l'ànima i no de cara a la societat i l'església. És per aquest "no tornaran" que és un deure i una obligació agrair a l'autora el fet d'obrir el seu cor i memòria i haver-nos explicat aquestes vivències amb les quals podrem entendre cada vegada més d'on venim.

*En **Jordi Servitge Turull**, alcalde d'aquesta població diu que "és vital recuperar la història, la nostra història, i difondre-la perquè entenent-la i fent la arribar als que ens segueixen els ajudarem a no repetir els errors que van cometre els nostres avantpassats, desapareguts en un passat massa llunyà. No cal dir que aquestes memòries són vitals per valorar com es vivia fa poques dècades a les nostres contrades i copsar que, actualment, vivim per sobre del famós estat del benestar. Si la societat d'avui valoréssim les necessitats bàsiques de les persones com les valoraven els personatges que apareixen en aquest recull seríem més feliços. I és que el dia que ens despertarem al matí i donarem gràcies de tenir aigua calenta al bany, menjar a la nevera i roba confortable a l'armari, començarem a ser conscients del que significa ser "feliç".*

LA TERESA UN COR ENTRE VECIANA I TERRASSA

He tingut el plaer de conèixer a la Teresa Bacardit arrel del seu interès en fer un llibre dels records de la seva vida al poble de Veciana.

Fer un llibre de records és un acte de generositat que tothom hauria de fer al llarg de la seva vida ja que suposa deixar per escrit aquells moments que per qualsevol persona han estat importants i que vol compartir amb els demès.

Veciana és un municipi de la comarca de l'Anoia que pertany a l'Alta Segarra i la seva població es reparteix en masies que compten amb diversos segles d'existència.

En aquest llibret la Teresa és com si passegés per entre els carrerons, les places i els camps d'on va néixer i va viure bona part de la seva vida i es retrobés de nou amb persones que té vives en la seva memòria.

Però la Teresa i ho podeu comprovar en la fotografia viu des de fa temps a Terrassa i a après a estimar-la i ella reconeix que s'hi sent molt ben acollida i que el canvi d'un Poblet a una gran ciutat li ha comportat una major comoditat i un accés a la cultura que malauradament en aquells petit nuclis rurals costa més d'accedir-hi.

Personalment i com a representant de l'Associació El Llibre de la Vida estic molt content de que hagi pogut ajudar a fer realitat el seu somni de tenir editats els seus records en forma de llibre i desitjo a la Teresa que continuï guardant els records de la seva vida a Terrassa i que algun dia ens els expliqui.

La **Teresa Bacardit** ens explica que *“probablement podria continuar, perquè els records, com el desitjos, són infinits. Mirant les estrelles vaig sentir el desig d’escriure coses que havien quedat en el meu record, però donar forma per escrit a aquests records no ha estat cosa fàcil. Amb tot, he volgut deixar constància de totes aquestes coses amb el meu llenguatge, servint-me de mots que no són propis de la nostra llengua però que nosaltres dèiem d’aquesta manera. I n’he volgut deixar constància no tan sols per satisfer el meu desig sinó perquè els més joves tinguin coneixement de la manera que es vivia en el poble, de com van viure els seus avant-passats i de les peculiaritats d’alguns dels habitants de Segur o de les rodalies.*

La vida fàcil de l’actualitat no ens ha de fer oblidar ni menysprear aquella que va ser la dels nostres avis, una vida molt més dura, menys còmoda, que vaig viure, vam viure, amb les nostres rialles, les nostres penes i joies, la nostra bona fe i les nostres picardies: la vida normal d’un temps de silencis que no enteníem, de satisfaccions que poden semblar molt primitives als ulls de la gent d’ara, però que eren les que hi havia i que ens feien viure i somiar. Un temps d’hiverns durs, de poques comoditats però totes elles ben apreciades. Un temps de respecte envers la gent gran i envers la cosa sagrada materialitzada en la persona del mossèn i la missa del diumenge... Un temps que me l’estimo perquè és el que em va tocar viure, i del qual encara conservo la rialla prompta i l’espontaneïtat”.

Santi Rius Casas